

[Socialministeren.]

sion illusorisk, og derfor har jeg heller ikke for tiden konkrete planer om indførelse af enkemandspension i den sociale lovgivning.

Jeg takker for hr. Tastesens venlige udtalelser i anledning af de bemærkninger, der er fremsat i forbindelse med lovforslaget om ændring af loven om børnetilskud, og vil gerne understrege, at jeg mener, at man ved bestemmelserne om, at der kan ydes supplement til en indtægt, når det af hensyn til børnenes pasning er nødvendigt, at forsørgeren har deltidsarbejde, og ved bestemmelsernes udvidelse til i det hele taget at gælde ikke blot den enlige moder, men også den enlige fader, i praksis vil løse de vanskeligheder, der foreligger i disse tilfælde.

Tastesen: Det er jo rigtigt, som ministeren siger, at fradragsreglerne vil begrænse antallet af enkemænd, der har brug for en sådan hjælp, men der findes stadig væk et stort antal mænd, som har forholdsvis lave indkomster. Hvis de stilles i den trangsituation, som opstår, når de bliver alene, er det en helt klar ting, at de har brug for denne hjælp. Det er derfor, jeg synes, det må være rimeligt, at man når frem til ligestilling.

Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge ministeren i et tillægsspørgsmål, om hun vil medvirke til, at der udsendes et cirkulære til kommunerne, der klart og tydeligt fortæller om de muligheder for hjælpeforanstaltninger, der findes i den gældende lovgivning. Indtil 1972 vil vi fortsat have mange små kommuner, der virker uden ekspertbistand, og de har desværre ikke alle steder forståelsen for at benytte sig af den moderne sociallovgivning, som vi trods alt har, hvis den bruges.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil blot gentage, at min vilje til også at hjælpe den enlige fader er til stede, men jeg mener altså, at det i praksis sker gennem de ændringer, vi forhåbentlig snart foretager i forsorgsloven. Jeg vil da også for lige at belyse spørgsmålet sige, at efter enkepensionsloven begynder man at reducere grundbeløbet ved en arbejdsindtægt på 4.400 kr., og det falder helt bort ved en arbejds-

indtægt på 12.500 kr. Det synes jeg også viser, at det ikke er den vej, vi skal gå.

Med hensyn til det andet spørgsmål, om at udsende et cirkulære til kommunerne for at give dem bedre vejledning om, hvordan man kan hjælpe de familier, der har brug for det, så vil det ske. Jeg anfører også netop i forbindelse med forslaget til lov om ændring af børnetilskud og andre familiedydelser, at hvis vi, forhåbentlig snart, får disse ændringer gennemført, så vil der blive sendt en samlet vejledning til kommunerne, ikke alene om forsorgsloven, også om børneforsorgsloven og andre ting, således at den hjælp, vi ønsker skal ydes, virkelig også bliver ydet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kjær Rasmussen* til justitsministeren:

„Er politiet berettiget til at hindre, at journalister udfører deres lovlige arbejde?“

Skriftlig begrundelse:

Spørgsmålet skal ses i lyset af de begivenheder, som udspillede ved USAs ambassade den 27. april i år. Ved denne lejlighed gjorde politiet ifølge dagspressen sig skyldig i to forhold:

1. Trods forevisning af pressekort nægtede man to pressefolk adgang gennem en politi-afspærring.

2. Man hindrede samme pressefolk i at fotografere en anholdelsessituation.

Da det er i borgernes interesse, at der refereres så objektivt som muligt, er det intet mindre end skandaløst, at slige ting har kunnet finde sted. Skal der være nogen som helst mening i at tale om en fri presse, er den første forudsætning, at der ikke udøves censur. Imidlertid kan man vanskeligt fortolke politiets adfærd anderledes end som netop et forsøg på at udøve censur. Billeder (dagbladet Information 13. november 1968) viser ganske tydeligt politiets uvilje mod at lade en anholdelsessituation fotografere.

Jeg har hidtil været af den opfattelse, at et pressekort skulle sikre ihændeleveren ret til udførelse af reportagemæssige opgaver — uden risiko for at blive forulempet fra politiets side. Jeg håber, ministeren er enig heri, og at ministeren vil klargøre dette for myndighederne.